

ІНФОРМАЦІЙНА ДОВІДКА
про нові законодавчі та інші нормативно-правові акти України
за червень 2016 року

Закони України та Постанови Верховної Ради України:

1. Закон України

від 02.06.2016 [№ 1401-VIII](#)

Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)

29 червня 2016 року в газеті "Голос України" опубліковано Закон України "Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)", яким вносяться такі зміни до Конституції України, зокрема:

- викладено в новій редакції статті 124 - 129, 130, 131, 147 - 148, 149, 151, 153;

- доповнено новими статтями 129-1, 130-1, 131-1 - 131-2, 148-1, 149-1, 151-1 - 151-2,

- внесено зміни до статей 29, 55, 59, 85, 92, 106, 108, 110, 111, 136, 150, 152, до розділу XV "Перехідні положення";

- виключено розділ VII "Прокуратура".

Так, змінами до Конституції України в частині правосуддя, зокрема, передбачено, що судоустрій в Україні будується за принципами територіальності та спеціалізації. Суд утворюється, реорганізовується і ліквідується законом, проект якого вносить до Верховної Ради України Президент України після консультацій з Вищою радою правосуддя.

Верховний Суд є найвищим судом в системі судоустрою України. Відповідно до Закону можуть діяти вищі спеціалізовані суди.

Зазначається, що суддя призначається на посаду судді за конкурсом та обіймає посаду безстроково. Призначення на посаду судді здійснюється Президентом України за поданням Вищої ради правосуддя в порядку, встановленому законом.

Відтепер на посаду судді може бути призначений громадянин України, не молодший тридцяти та не старший шістдесяти п'яти років, який має вищу юридичну освіту і стаж професійної діяльності у сфері права щонайменше п'ять років, є компетентним, добросовісним та володіє державною мовою. Призначення на посаду судді здійснюється Президентом України за поданням Вищої ради правосуддя. Призначення на посаду судді здійснюється за конкурсом, крім випадків, визначених законом. Для суддів спеціалізованих судів відповідно до закону можуть бути встановлені інші вимоги щодо освіти та стажу професійної діяльності.

Підставами для звільнення судді, відповідно до статті 126 Конституції України є :

- 1) неспроможність виконувати повноваження за станом здоров'я;
- 2) порушення суддею вимог щодо несумісності;

3) вчинення істотного дисциплінарного проступку, грубе чи систематичне нехтування обов'язками, що є несумісним зі статусом судді або виявило його невідповідність займаній посаді;

4) подання заяви про відставку або про звільнення з посади за власним бажанням;

5) незгода на переведення до іншого суду у разі ліквідації чи реорганізації суду, в якому суддя обіймає посаду;

6) порушення обов'язку підтвердити законність джерела походження майна.

Окрім цього, змінами регламентовано повноваження Вищої ради правосуддя, яка:

1) вносить подання про призначення судді на посаду;

2) ухвалює рішення стосовно порушення суддею чи прокурором вимог щодо несумісності;

3) розглядає скарги на рішення відповідного органу про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді чи прокурора;

4) ухвалює рішення про звільнення судді з посади;

5) надає згоду на затримання судді чи утримання його під вартою;

6) ухвалює рішення про тимчасове відсторонення судді від здійснення правосуддя;

7) вживає заходів щодо забезпечення незалежності суддів;

8) ухвалює рішення про переведення судді з одного суду до іншого;

9) здійснює інші повноваження, визначені цією Конституцією та законами України.

Встановлено, що без згоди Вищої ради правосуддя суддю не може бути затримано або утримувано під вартою чи арештом до винесення обвинувального вироку судом, за винятком затримання судді під час або відразу ж після вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину. Суддю також не може бути притягнуто до відповідальності за ухвалене ним судові рішення, за винятком вчинення злочину або дисциплінарного проступку.

Також у Прикінцевих положеннях Закону визначено, коли і як припиняються повноваження суддів, призначених за положеннями Конституції в попередній редакції. Так, повноваження суддів, призначених на посаду строком на п'ять років, припиняються із закінченням строку, на який їх було призначено. Такі судді можуть бути призначені на посаду судді в порядку, визначеному законом. Судді, які обрані судьями безстроково, продовжують здійснювати свої повноваження до звільнення або до припинення їх повноважень з підстав, визначених Конституцією України. Судді Конституційного Суду України, призначені до набрання чинності Законом України "Про внесення змін до Конституції України щодо правосуддя", продовжують здійснювати свої повноваження до припинення повноважень. Повноваження судді Конституційного Суду України, який на день набрання чинності Законом України "Про внесення змін до Конституції України щодо правосуддя" досяг шістдесяти п'яти років, але рішення щодо звільнення такого судді з посади не ухвалено, припиняються.

Щодо прокуратури, то після набрання чинності змін до Конституції вона продовжує виконувати функцію досудового розслідування до початку функціонування органів, яким законом будуть передані відповідні функції, а також функцію нагляду за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, – до набрання чинності закону про створення подвійної системи регулярних пенітенціарних інспекцій.

Стосовно представництва у судах, то виключно прокурорами або адвокатами представництво здійснюється у Верховному Суді та судах касаційної інстанції з 1 січня 2017 року; у судах апеляційної інстанції – з 1 січня 2018 року; у судах першої інстанції – з 1 січня 2019 року. Представництво органів державної влади та органів місцевого самоврядування в судах виключно прокурорами або адвокатами здійснюється з 1 січня 2020 року. Представництво в суді у провадженнях, розпочатих до набрання чинності Законом України "Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)", здійснюється за правилами, які діяли до набрання ним чинності, – до ухвалення у відповідних справах остаточних судових рішень, які не підлягають оскарженню.

Закон набирає чинності через три місяці з дня, наступного за днем його опублікування, тобто з 30 вересня 2016 року, крім частини шостої статті 124 Конституції України в редакції цього Закону, яка набирає чинності через три роки з дня, наступного за днем опублікування цього Закону (щодо визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду на умовах, визначених Римським статутом Міжнародного кримінального суду).

2. Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII Про судоустрій і статус судів

Закон визначає організацію судової влади та здійснення правосуддя в Україні, що функціонує на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів і забезпечує право кожного на справедливий суд.

Зокрема, Законом визначено, що систему судоустрою складають: місцеві суди, апеляційні суди, Верховний Суд – найвищий суд у системі судоустрою. Суди спеціалізуються на розгляді цивільних, кримінальних, господарських, адміністративних справ, а також справ про адміністративні правопорушення.

У складі Верховного Суду діють:

- 1) Велика Палата Верховного Суду;
- 2) Касаційний адміністративний суд;
- 3) Касаційний господарський суд;
- 4) Касаційний кримінальний суд;
- 5) Касаційний цивільний суд.

До складу Верховного Суду входять судді у кількості не більше двохсот, до складу кожного касаційного суду входять судді відповідної спеціалізації.

У кожному касаційному суді утворюються судові палати з розгляду окремих категорій справ з урахуванням спеціалізації суддів. Зокрема, у

Касаційному господарському суді обов'язково створюються окремі палати для розгляду справ щодо: банкрутства, захисту прав інтелектуальної власності, а також пов'язаних з антимонопольним та конкурентним законодавством, корпоративних спорів, корпоративних прав та цінних паперів. Інші палати у касаційних судах створюються за рішенням зборів суддів касаційного суду.

Для розгляду окремих категорій справ відповідно до цього Закону в системі судоустрою діють вищі спеціалізовані суди - Вищий суд з питань інтелектуальної власності, Вищий антикорупційний суд, які діють як суди першої інстанції з розгляду окремих категорій справ.

Також Законом передбачено, що Голова Верховного Суду обирається Пленумом Верховного Суду з числа суддів Верховного Суду, від загального складу Пленуму шляхом таємного голосування строком на чотири роки і не більше двох строків поспіль. Голова касаційного суду обирається зборами суддів відповідного касаційного суду шляхом таємного голосування строком на чотири роки і не більше двох строків поспіль. Голова місцевого суду, його заступник, голова апеляційного суду, його заступники, голова вищого спеціалізованого суду, його заступники обираються на посади зборами суддів шляхом таємного голосування більшістю від кількості суддів відповідного суду строком на три роки, але не більш як на строк повноважень судді.

Відповідно до статті 45 Закону, у складі Верховного Суду діє Велика Палата Верховного Суду, яка є постійно діючим колегіальним органом, до складу якого входить двадцять один суддя Верховного Суду. Судді Верховного Суду обираються до Великої Палати зборами суддів відповідних касаційних судів з числа суддів таких касаційних судів, у кількості по п'ять суддів. Голова Верховного Суду входить до складу Великої Палати за посадою. Суддя Верховного Суду, обраний до Великої Палати, здійснює повноваження судді Великої Палати Верховного Суду протягом трьох років (крім Голови Верховного Суду), але не більше двох строків поспіль.

Велика Палата Верховного Суду у визначених законом випадках діє як суд касаційної інстанції з метою забезпечення однакового застосування норм права касаційними судами; діє як суд апеляційної інстанції у справах, розглянутих Верховним Судом як судом першої інстанції; аналізує судову статистику та вивчає судову практику, здійснює узагальнення судової практики та інші повноваження.

Також Законом вдосконалено кваліфікаційні вимоги до кандидата на посаду судді. Так, на посаду судді може бути призначений громадянин України, не молодший тридцяти та не старший шістдесяти п'яти років, який має вищу юридичну освіту і стаж професійної діяльності у сфері права щонайменше п'ять років, володіє державною мовою та відповідає встановленим критеріям професійної компетентності, доброчесності та професійної етики.

Судді призначатимуться виключно за результатами публічного конкурсу та кваліфікаційного оцінювання як його складової. В конкурсі на посаду судді Верховного суду матимуть право брати участь як діючі судді, так і кандидати з не менш ніж 10-річним стажем наукової роботи у сфері права або адвокатської діяльності.

Законом також закріплена і нова підстава для звільнення судді з посади - непідтвердження легальності джерел походження доходів та майна. Закон містить ряд нових механізмів для запобігання корупції в судовій системі: повний моніторинг способу життя судді, обов'язок подання декларацій доброчесності та родинних зв'язків судді. Передбачається створення при Вищій кваліфікаційній комісії суддів України Громадської ради доброчесності, яка сприятиме ВККС у встановленні відповідності судді або кандидата на посаду судді критеріям професійної етики та доброчесності.

Окрім зазначених змін, у Прикінцевих та перехідних положеннях розділу XII Закону зазначено, що:

- Верховний Суд утворюється протягом шести місяців з дня набрання чинності цим Законом у порядку та у складі, що визначені цим Законом;
- судді Верховного Суду призначаються за результатами конкурсу, проведеного відповідно до Закону.

Верховний Суд України, Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ, Вищий господарський суд України, Вищий адміністративний суд України діють у межах їх повноважень, визначених процесуальним законом, до початку роботи Верховного Суду у складі щонайменше шістдесяти п'яти суддів, за результатами конкурсу, та до набрання чинності відповідним процесуальним законодавством, що регулює порядок розгляду справ Верховним Судом у складі, визначеному Законом.

День початку роботи Верховного Суду у складі, визначеному Законом, визначається рішенням його Пленуму, що публікується на веб-порталі судової влади та в газеті "Голос України".

Визначено, що Верховний Суд розпочинає роботу за умови призначення щонайменше шістдесяти п'яти суддів Верховного Суду за результатами конкурсу, проведеного відповідно до цього Закону. Не пізніше ніж через п'ять днів з дня призначення шістдесят п'ятого судді Верховного Суду, за принципом рівного представництва від кожного касаційного суду створюється організаційний комітет, який скликає Пленум Верховного Суду в тридцятиденний строк.

Не пізніше ніж через десять днів з дня початку роботи Верховного Суду судді кожного касаційного суду проводять збори для вирішення питань внутрішньої діяльності касаційного суду відповідно до цього Закону та обрання суддів до Великої Палати Верховного Суду. З дня початку роботи Верховного Суду у складі, визначеному Законом, Верховний Суд України, Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ, Вищий господарський суд України, Вищий адміністративний суд України припиняють свою діяльність та ліквідуються у встановленому законом порядку. До припинення діяльності статус, структура, повноваження, порядок роботи, права, обов'язки, гарантії суддів цих судів визначаються Законом України від 07.07.2010 №2453-УІ "Про судоустрій і статус суддів".

Закон України від 07.07.2010 №2453-УІ "Про судоустрій і статус суддів" (в редакції Закону №192-УІІ) визнано таким, що втратив чинність з дня набрання чинності цього Закону, крім положень, зазначених у пунктах 7, 23, 25, 36 розділу XII "Прикінцеві та перехідні положення" Закону.

Закон набирає чинності з дня набрання чинності Законом України "Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)", тобто з 30 вересня 2016 року, крім пунктів 39 та 48 розділу XII Закону, які набирають чинності з дня, наступного за днем опублікування Закону (опубліковано в газеті "Голос України" 16.07.2016).

3. Закон України

від 02.06.2016 [№ 1403-VIII](#)

Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів

Закон визначає основи організації та діяльності з примусового виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) органами державної виконавчої служби та приватними виконавцями, їхні завдання та правовий статус.

Передбачається, що примусове виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) (далі - рішення) покладається на органи державної виконавчої служби та у визначених Законом України "Про виконавче провадження" випадках - на приватних виконавців.

Систему органів примусового виконання рішень становлять Міністерство юстиції України та органи державної виконавчої служби, утворені Міністерством юстиції України в установленому законодавством порядку.

Державний виконавець є представником влади, діє від імені держави і перебуває під її захистом та уповноважений державою здійснювати діяльність з примусового виконання рішень у порядку, передбаченому законом. Контроль за діяльністю державних виконавців та інших працівників органів державної виконавчої служби здійснюють органи примусового виконання рішень, визначені у статті 6 цього Закону, в порядку, встановленому Міністерством юстиції України. Державні виконавці та інші працівники органів державної виконавчої служби, які є державними службовцями, призначаються на посади та звільняються з посад у порядку, встановленому Законом України "Про державну службу" з урахуванням особливостей, визначених законодавством.

Щодо приватних виконавців, то Законом визначено, що приватний виконавець є суб'єктом незалежної професійної діяльності, уповноважений державою здійснювати діяльність з примусового виконання рішень у порядку, встановленому законом. Державне регулювання діяльності приватного виконавця здійснює Міністерство юстиції України.

Зазначено, що фізичні або юридичні особи мають право вільного вибору приватного виконавця з числа тих, відомості про яких внесено до Єдиного реєстру приватних виконавців України, з урахуванням місця виконання рішення, визначеного Законом України "Про виконавче провадження".

Відповідно до статті 18 Закону приватним виконавцем може бути громадянин України, який досяг 25 років, має вищу юридичну освіту не нижче другого рівня, володіє державною мовою, має стаж роботи у галузі права після отримання відповідного диплома не менше двох років та склав кваліфікаційний іспит. Приватний виконавець під час здійснення своєї діяльності не може займатися іншою оплачуваною (крім викладацької, наукової і творчої діяльності, діяльності арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), інструкторської та суддівської практики із спорту та роботи в органах Асоціації приватних виконавців України) або підприємницькою діяльністю.

Контроль за діяльністю приватного виконавця здійснюється Міністерством юстиції України шляхом проведення планових і позапланових перевірок у порядку, встановленому Міністерством юстиції України.

Законом вносяться зміни до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України, законів України: "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань", "Про судоустрій і статус суддів", "Про запобігання корупції".

Закон набирає чинності через три місяці з дня його опублікування (05.10.2016), крім пункту 7 цього розділу цього Закону, який набирає чинності з дня, наступного за днем опублікування цього Закону (опубліковано в газеті "Голос України" 05.07.2016).

4. Закон України від 02.06.2016 № 1404-VIII Про виконавче провадження

Закон України "Про виконавче провадження" (далі - Закон) визначає умови і порядок виконання судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб), які відповідно до Закону підлягають примусовому виконанню.

Зокрема, Законом передбачається, що примусове виконання рішень покладається на органи державної виконавчої служби (державних виконавців) та у передбачених цим Законом випадках на приватних виконавців, правовий статус та організація діяльності яких встановлюються Законом України "Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів".

Відповідно до статті 3 Закону, примусовому виконанню підлягають рішення на підставі таких виконавчих документів:

1) виконавчих листів та наказів, що видаються судами у передбачених законом випадках на підставі судових рішень, рішень третейського суду, рішень міжнародного комерційного арбітражу, рішень іноземних судів та на інших підставах, визначених законом або міжнародним договором України;

2) ухвал, постанов судів у цивільних, господарських, адміністративних справах, справах про адміністративні правопорушення, кримінальних провадженнях у випадках, передбачених законом;

3) виконавчих написів нотаріусів;

4) посвідчень комісій по трудових спорах, що видаються на підставі відповідних рішень таких комісій;

5) постанов державних виконавців про стягнення виконавчого збору, постанов державних виконавців чи приватних виконавців про стягнення витрат виконавчого провадження, про накладення штрафу, постанов приватних виконавців про стягнення основної винагороди;

6) постанов органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;

7) рішень інших державних органів та рішень Національного банку України, які законом визнані виконавчими документами;

8) рішень Європейського суду з прав людини з урахуванням особливостей, передбачених Законом України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини", а також рішень інших міжнародних юрисдикційних органів у випадках, передбачених міжнародним договором України;

9) рішень (постанов) суб'єктів державного фінансового моніторингу (їх уповноважених посадових осіб), якщо їх виконання за законом покладено на органи та осіб, які здійснюють примусове виконання рішень.

Приватний виконавець здійснює примусове виконання рішень, передбачених статтею 3 цього Закону, крім:

1) рішень про відібрання і передання дитини, встановлення побачення з нею або усунення перешкод у побаченні з дитиною;

2) рішень, за якими боржником є держава, державні органи, Національний банк України, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, державні та комунальні підприємства, установи, організації, юридичні особи, частка держави у статутному капіталі яких перевищує 25 відсотків, та/або які фінансуються виключно за кошти державного або місцевого бюджету;

3) рішень, за якими боржником є юридична особа, примусова реалізація майна якої заборонена відповідно до закону;

4) рішень, за якими стягувачами є держава, державні органи;

5) рішень адміністративних судів та рішень Європейського суду з прав людини;

6) рішень, які передбачають вчинення дій щодо майна державної чи комунальної власності;

7) рішень про виселення та вселення фізичних осіб;

8) рішень, за якими боржниками є діти або фізичні особи, які визнані недієздатними чи цивільна дієздатність яких обмежена;

9) рішень про конфіскацію майна;

10) рішень, виконання яких віднесено цим Законом безпосередньо до повноважень інших органів, які не є органами примусового виконання;

11) інших випадків, передбачених цим Законом та Законом України "Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів".

Згідно ухваленого Закону, до заяви стягувача про примусове виконання рішення стягувач додає квитанцію про сплату авансового внеску в розмірі 2 відсотків суми, що підлягає стягненню, але не більше 10 мінімальних розмірів

заробітної плати, а за рішенням немайнового характеру - у розмірі одного мінімального розміру заробітної плати з боржника - фізичної особи та в розмірі двох мінімальних розмірів заробітної плати з боржника - юридичної особи.

Від сплати авансового внеску звільняються стягувачі за рішеннями про:

стягнення заробітної плати, поновлення на роботі та за іншими вимогами, що впливають із трудових правовідносин;

обчислення, призначення, перерахунок, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацевдатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг;

відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, а також смертю фізичної особи;

стягнення аліментів;

відшкодування майнової та/або моральної шкоди, завданої внаслідок вчинення кримінального правопорушення.

Від сплати авансового внеску також звільняються державні органи, інваліди війни, інваліди I та II груп, законні представники дітей-інвалідів і недієздатних інвалідів I та II груп, громадяни, віднесені до категорій 1 та 2 осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, у разі їх звернення до органів державної виконавчої служби.

Окрім цих змін, Законом передбачається:

- запровадження автоматизованої системи реєстрації виконавчих документів, документів виконавчого провадження, фіксування виконавчих дій, порядок функціонування, надання інформації та умови доступу до якої визначатиметься Міністерством юстиції України;

- посилення відповідальності боржника у виконавчому провадженні, зокрема, збільшення розмірів штрафів, що накладаються виконавцем;

- створення відкритого Єдиного реєстру боржників;

- модернізація механізму адміністрування авансового внеску та виконавчого збору;

- запровадження електронної порядку реалізації арештованого майна шляхом його продажу на електронних торгах тощо.

Законом вносяться зміни до ряду законодавчих актів, зокрема, до Кодексу законів про працю України, Кодексу України про адміністративні правопорушення, Господарського процесуального кодексу України, Сімейного кодексу, Кримінального кодексу, законів України: "Про нотаріат", "Про заставу", "Про звернення громадян", "Про банки і банківську діяльність", "Про забезпечення вимог кредиторів та реєстрацію обтяжень", "Про іпотеку", "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень" тощо.

Закон України від 21.04.1999 №606-ХІУ "Про виконавче провадження" (в редакції від 04.10.2010 №2677-VI), крім статті 4, яка втрачає чинність через три місяці з дня набрання чинності цим Законом, визнано таким, що втратив чинність з дня набрання чинності цим Законом. Закон набирає чинності одночасно з набранням чинності Законом України "Про органи та осіб, які

здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів" (05.10.2016), крім статей 8, 9 та положень, що стосуються діяльності приватних виконавців, які вводяться в дію через три місяці з дня набрання чинності цим Законом (опубліковано в газеті "Голос України" 05.07.2016).

5. Закон України

від 02.06.2016 № 1411-VIII

Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо звільнення від оподаткування пенсій

Відповідно до Закону не оподатковуються податком на доходи фізичних осіб (далі – ПДФО) та військовим збором суми пенсій (включаючи суму їх індексації, нараховану відповідно до закону) або щомісячного довічного грошового утримання, отримуваних платником податку з Пенсійного фонду України чи бюджету згідно із законом, якщо їх розмір перевищує десять розмірів прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність (у розрахунку на місяць), встановленого на 1 січня звітного податкового року, - у частині такого перевищення, а також пенсій з іноземних джерел, якщо згідно з міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, такі пенсії підлягають оподаткуванню чи не оподатковуються в країні їх виплати.

Статтю 7 Закону України від 25.12.2015 №928-VIII "Про Державний бюджет України на 2016 рік" встановлено, що прожитковий мінімум у розрахунку на місяць для осіб, які втратили працездатність з 1 січня 2016 року – 1 074 гривні. Отже, з 1 липня 2016 року пенсії, які не перевищують 10740 грн. не підлягають оподаткуванню.

Відповідно до Закону ставка ПДФО з 1 липня 2016 року для оподаткування пенсій складатиме 18% (замість 15%), таким чином, пенсії, які перевищують 10 740 грн. обкладаються ПДФО за ставкою 18% і військовим збором за ставкою 1,5%.

Зазначені положення не застосовується до пенсій, призначених учасникам бойових дій, інвалідам війни та особам, на яких поширюється чинність статті 10 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту".

Закон набирає чинності з першого числа місяця, наступного за місяцем його опублікування (опубліковано в газеті "Голос України" 14.06.2016).

6. Закон України

від 02.06.2016 № 1405-VIII

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо управління об'єктами державної та комунальної власності

Законом вносяться зміни до Господарського кодексу України, законів України: "Про управління об'єктами державної власності", "Про місцеве самоврядування в Україні", "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні", "Про інформацію".

Зокрема, змінами встановлено, що річна фінансова звітність державного унітарного підприємства може підлягати обов'язковій перевірці незалежним аудитором. Критерії відбору незалежного аудитора та критерії віднесення державних унітарних підприємств до таких, фінансова звітність яких підлягає обов'язковій перевірці незалежним аудитором, визначаються Кабінетом Міністрів України залежно від балансової вартості активів державних унітарних підприємств.

Державне унітарне підприємство оприлюднює інформацію про свою діяльність, крім випадків, встановлених законом, шляхом розміщення її на власній веб-сторінці (веб-сайті) або на офіційному веб-сайті суб'єкта управління об'єктами державної власності, що здійснює функції з управління підприємством, у строки та в порядку, визначені Кабінетом Міністрів України. Доступ до таких веб-сторінок та веб-сайтів є цілодобовим і безоплатним.

Обов'язковому оприлюдненню підлягає така інформація:

- цілі діяльності державного унітарного підприємства та стан їх досягнення;

- квартальна, річна фінансова звітність державного унітарного підприємства за останні три роки, включаючи (за наявності) видатки на виконання некомерційних цілей державної політики та джерела їх фінансування;

- аудиторські висновки щодо річної фінансової звітності державного унітарного підприємства за останні три роки, якщо аудит проводився відповідно до вимоги закону або за рішенням наглядової ради державного унітарного підприємства (у разі її утворення) або суб'єкта управління об'єктами державної власності, що здійснює функції з управління підприємством;

- статут державного унітарного підприємства у чинній редакції, а також у редакціях, що діяли раніше;

- біографічна довідка (включаючи професійну характеристику) керівника державного унітарного підприємства (з урахуванням вимог законодавства про захист персональних даних);

- біографічні довідки (включаючи професійні характеристики) членів наглядової ради (у разі її утворення) державного унітарного підприємства (з урахуванням вимог законодавства про захист персональних даних), принципи їх добору, їхнє членство у наглядових радах інших суб'єктів господарювання, а також зазначається, хто із членів наглядової ради державного унітарного підприємства є незалежним;

- річні звіти наглядової ради та керівника державного унітарного підприємства;

- структура, принципи формування і розмір винагороди керівника та членів наглядової ради державного унітарного підприємства, включаючи компенсаційні пакети і додаткові блага, які вони отримують (або на отримання яких мають право) під час виконання посадових обов'язків, а також у зв'язку із звільненням;

- рішення суб'єкта управління об'єктами державної власності щодо державного унітарного підприємства;

- опис істотних передбачуваних факторів ризику, що можуть вплинути на операції та результати діяльності державного унітарного підприємства, та заходи щодо управління такими ризиками;

- відомості про договори, учасником яких є державне унітарне підприємство, інформація про які підлягає оприлюдненню відповідно до Закону України "Про відкритість використання публічних коштів";

- інформація про операції та зобов'язання державного унітарного підприємства з державним та/або місцевим бюджетом, державними та/або місцевими установами, підприємствами та організаціями, включаючи договірні зобов'язання державного унітарного підприємства (фінансові та нефінансові), що виникають у результаті державно-приватного партнерства.

Державне унітарне підприємство оприлюднює річну фінансову звітність разом з аудиторським висновком щодо неї, якщо аудит проводився відповідно до вимоги закону або за рішенням наглядової ради державного унітарного підприємства (у разі її утворення) або суб'єкта управління об'єктами державної власності, що здійснює функції з управління підприємством до 30 квітня року, що настає за звітним періодом.

Відповідальність за оприлюднення та достовірність інформації, визначеної цією статтею, несе керівник державного унітарного підприємства відповідно до законів України та умов укладеного з ним контракту.

Такі ж вимоги висуваються і до комунальних унітарних підприємств, господарських товариств, у статутному капіталі яких понад 50% акцій (часток) належать державі.

Державні і комунальні унітарні підприємства, господарські товариства, у статутному капіталі яких більше 50 відсотків акцій (часток) належать державі чи територіальній громаді, а також господарські товариства, 50 і більше відсотків акцій (часток) яких належать господарським товариствам, частка держави чи територіальної громади в яких становить 100 %, зобов'язані оприлюднювати інформацію про свою діяльність (квартальну, річну фінансову звітність, у тому числі консолідовану, за останні три роки) шляхом розміщення її на власній веб-сторінці (веб-сайті) або на офіційному веб-сайті відповідного суб'єкта управління об'єктами державної або комунальної власності. Доступ до таких веб-сторінок та веб-сайтів є цілодобовим і безоплатним.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування (опубліковано в газеті "Голос України" 24.06.2016).

7. Закон України

від 02.06.2016 № 1409-VIII

Про внесення зміни до Закону України "Про перелік об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації"

Законом внесено зміни до переліку об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації, але можуть бути корпоратизовані, затвердженого Законом України "Про перелік об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації".

Зокрема, до цього переліку включено Публічне акціонерне товариство "Українська залізниця".

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування (опубліковано в газеті "Голос України" 24.06.2016).

8. Закон України

від 14.06.2016 № 1413-VIII

Про внесення зміни до статті 13 Закону України "Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку"

Законом внесено зміни до пункту 5 статті 13 Закону України "Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку", якими визначено, що у разі якщо протягом одного року з дня набрання чинності цим Законом співвласники багатоквартирного будинку, в якому не створено об'єднання співвласників, не прийняли рішення про форму управління багатоквартирним будинком, управління таким будинком здійснюється управителем, який призначається на конкурсних засадах виконавчим органом місцевої ради, на території якої розташований багатоквартирний будинок. У разі якщо місцевою радою або її виконавчим органом відповідно до законодавства прийнято рішення про делегування іншому органу - суб'єкту владних повноважень функцій із здійснення управління об'єктами житлово-комунального господарства, забезпечення їх утримання та ефективної експлуатації, необхідного рівня та якості послуг, управитель призначається на конкурсних засадах таким органом.

У такому разі ціна послуги з управління багатоквартирним будинком визначається за результатами конкурсу, який проводиться в порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної житлової політики і політики у сфері житлово-комунального господарства, а договір про надання послуг з управління багатоквартирним будинком строком на один рік від імені співвласників підписує уповноважена особа виконавчого органу відповідної місцевої ради, за рішенням якого призначено управителя. Якщо за один місяць до закінчення зазначеного строку жодна із сторін не повідомить письмово другу сторону про відмову від договору, договір вважається продовженим на черговий однорічний строк.

У період від оголошення конкурсу з призначення управителя багатоквартирного будинку до моменту визначення переможців конкурсу і укладення договорів про надання послуг з управління багатоквартирним будинком послуги з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій продовжують надавати у відповідних багатоквартирних будинках виконавці таких послуг, які надавали відповідні послуги до початку проведення конкурсу. Якщо протягом дії договору про надання послуг з управління багатоквартирним будинком, укладеного за результатами конкурсу, співвласники приймуть рішення про зміну форми управління багатоквартирним будинком або про обрання іншого управителя, співвласники мають право достроково розірвати

такий договір, попередивши про це управителя, призначеного на конкурсних засадах, не пізніш як за два місяці до дня розірвання договору.

У разі зміни форми управління багатоквартирним будинком або обрання іншого управителя виконавець послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій має здійснити остаточне нарахування плати за послуги відповідно до фактичних нарахувань та обсягів наданих послуг.

Співвласники багатоквартирних будинків, утримання яких до дня набрання чинності цим Законом здійснювали житлово-будівельні (житлові) кооперативи, продовжують відшкодовувати витрати на утримання відповідних будинків і споруд та прибудинкових територій таким кооперативам до моменту створення в багатоквартирному будинку об'єднання співвласників багатоквартирного будинку (у тому числі шляхом реорганізації кооперативу) або прийняття співвласниками рішення про форму управління багатоквартирним будинком.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування (опубліковано в газеті "Голос України" 05.07.2016).

9. Закон України від 14.06.2016 № 1414-VIII Про фінансову реструктуризацію

Закон визначає умови та порядок проведення процедури добровільної фінансової реструктуризації боржника із вжиттям заходів, передбачених цим Законом.

Законом передбачається, що фінансова реструктуризація здійснюється з метою:

- 1) сприяння відновленню господарської діяльності боржників, які перебувають у критичному фінансовому стані, шляхом реструктуризації їхніх грошових зобов'язань та/або їхньої господарської діяльності;
- 2) підтримки стабільності фінансової системи;
- 3) забезпечення доступу боржників до фінансування для відновлення їхньої господарської діяльності.

Процедура фінансової реструктуризації застосовується до реструктуризації господарської діяльності та активів боржника, у тому числі тих, що розміщені за межами України, і до грошового зобов'язання боржника, включаючи таке, що виникло на підставі договорів, які регулюються іноземним законодавством.

Зазначено, що на період дії цього Закону інші закони України діють з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом. Права та обов'язки кредиторів та боржників визначаються відповідно до норм законодавства України у частині, що не суперечить цьому Закону. Процедура вирішення спорів в арбітражі, що передбачена цим Законом, регулюється положеннями Закону України "Про міжнародний комерційний арбітраж" з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом, незалежно від суб'єктного складу сторін спору.

Зокрема, встановлено, що боржник має право на участь у процедурі фінансової реструктуризації згідно з цим Законом у разі, коли він перебуває у критичному фінансовому стані, а його господарська діяльність може бути визнана перспективною. Діяльність боржника визнається перспективною, якщо залучені кредитори підписали згоду на реструктуризацію.

Боржник не має права подавати заяву про реструктуризацію протягом 18 місяців після початку проведення процедури фінансової реструктуризації за його попередньою заявою або після ініціювання боржником санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство згідно із Законом України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом".

Якщо заяву про реструктуризацію подають декілька боржників, які є пов'язаними особами і мають хоча б одного спільного кредитора - фінансову установу, то фінансова реструктуризація таких боржників може проводитися в рамках однієї процедури фінансової реструктуризації, за умови що залучені кредитори - фінансові установи кожного боржника письмово погодили проведення такої процедури у порядку, визначеному частиною другою статті 23 цього Закону.

У процедурі фінансової реструктуризації мають право брати участь фінансові установи, які є кредиторами боржника. Інші кредитори мають право брати участь у процедурі фінансової реструктуризації, якщо в такій процедурі бере участь принаймні одна фінансова установа, що не є пов'язаною з боржником особою.

Процедура фінансової реструктуризації проводиться без звернення до суду шляхом переговорів між боржником, його пов'язаними особами та залученими кредиторами щодо реструктуризації грошових зобов'язань перед такими кредиторами в порядку, передбаченому цим Законом.

У разі якщо у процедурі фінансової реструктуризації виникає спір, залучений кредитор має право звернутися для його вирішення до арбітражу шляхом подання повідомлення про спір. Розгляд спору здійснюється згідно з арбітражним регламентом у порядку, встановленому статтею 16 цього Закону.

Законом вносяться зміни до статті 559 Цивільного кодексу України та Законів України: "Про міжнародний комерційний арбітраж", "Про акціонерні товариства", "Про банки і банківську діяльність", "Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг", "Про іпотеку", "Про забезпечення вимог кредиторів та реєстрацію обтяжень", "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб", "Про виконавче провадження", "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом".

Закон набирає чинності через три місяці з дня його опублікування (19.10.2016) та втрачає чинність через три роки з дня набрання ним чинності, крім: змін до частини четвертої статті 559 Цивільного кодексу України та змін до законів України "Про банки і банківську діяльність", "Про іпотеку", "Про забезпечення вимог кредиторів та реєстрацію обтяжень" (опубліковано в газеті "Голос України" 19.07.2016).

Укази Президента України:

1. Указ Президента України**від 25.06.2016 №276/2016****Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня Конституції України**

З нагоди Дня Конституції України, за значний особистий внесок у державне будівництво, соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм Указом Президента України присвоєно почесне звання "Заслужений юрист України": судді Харківського апеляційного господарського суду у відставці - БОНДАРЕНКУ Володимиру Павловичу, судді господарського суду Харківської області у відставці - ДМИТРЕНКУ Миколі Івановичу, судді Дніпропетровського апеляційного господарського суду у відставці – ЛОТОЦЬКІЙ Лілії Олександрівні.

Постанови Кабінету Міністрів України:**1. Постанова Кабінету Міністрів України****від 24.06.2015 N 393****Про затвердження Порядку проведення службового розслідування Національним агентством з питань державної служби або його територіальними органами стосовно керівника державної служби в державному органі чи державного службовця вищого органу**

Порядок визначає процедуру проведення службового розслідування стосовно керівника державної служби в державному органі чи державного службовця вищого органу (далі - службове розслідування) Нацдержслужбою або її територіальним органом за фактом подання скарги державного службовця у разі порушення його прав, встановлених Законом України "Про державну службу" або створення перешкод у реалізації таких прав з метою перевірки фактів, зазначених у скарзі.

Дія цього Порядку не поширюється на осіб, зазначених у частині третій статті 3 Закону "Про державну службу", зокрема, на: Президента України, членів Кабінету Міністрів України, перших заступників та заступників міністрів, народних депутатів України, суддів, прокурорів, працівників державних підприємств, установ, організацій, інших суб'єктів господарювання державної форми власності, а також навчальних закладів, заснованих державними органами, працівників патронатних служб.

За фактом подання скарги державного службовця проводиться службове розслідування з підстав, передбачених пунктом 1 цього Порядку: Нацдержслужбою - в державних органах, юрисдикція яких поширюється на всю територію України та територіальним органом Нацдержслужби - в державних органах, юрисдикція яких поширюється на територію однієї або кількох областей, м. Києва і Севастополя, одного або кількох районів, міст обласного значення.

Службове розслідування за фактом подання анонімної скарги не проводиться.

Рішення про проведення службового розслідування оформляється наказом уповноваженого органу, копія якого надсилається суб'єктові призначення особи, стосовно якої проводиться службове розслідування.

У наказі про проведення службового розслідування зазначається:
підстава для проведення службового розслідування;
предмет службового розслідування;
прізвище, ім'я та по батькові, найменування посади державного службовця, стосовно якого проводиться службове розслідування;
дата початку та закінчення службового розслідування;
склад комісії з проведення службового розслідування із зазначенням її голови.

Строк проведення службового розслідування становить не більш як один місяць, а у разі потреби зазначений строк може бути збільшений уповноваженим органом, але не більш як до двох місяців.

За результатами службового розслідування складається висновок щодо його проведення, який підписується членами комісії з його проведення та надається для ознайомлення державному службовцеві, стосовно якого проводилося службове розслідування.

Постанова набирає чинності з дня опублікування (опубліковано в газеті "Урядовий кур'єр" 08.07.2016).

2. Розпорядження Кабінету Міністрів України

від 01.06. 2016 р. N 402-р

Про схвалення Концепції реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні

Кабінетом Міністрів України схвалено Концепцію реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні, якою запропоновано запровадження дворівневої структури державної системи правової охорони інтелектуальної власності шляхом створення національного органу інтелектуальної власності, який належатиме до сфери управління Мінекономрозвитку.

Метою Концепції є створення оптимальної, якісної та ефективної державної системи правової охорони інтелектуальної власності, здатної сформувати, реалізувати прозору публічну модель подолання існуючих викликів та ризиків і запропонувати дієві інструменти сфери інтелектуальної власності як стимули для розвитку споріднених економічних та суспільних чинників. Реалізувати Концепцію передбачається протягом 2016 - I кварталу 2017 року.

Зокрема, Кабінетом Міністрів України визначено такі напрями реалізації Концепції:

запровадження прозорої дворівневої структури державної системи правової охорони інтелектуальної власності, за якої Мінекономрозвитку

забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері інтелектуальної власності, а національний орган інтелектуальної власності виконує окремі публічні функції (владні повноваження) з реалізації державної політики у зазначеній сфері;

реорганізація системи колективного управління майновими авторськими та суміжними правами;

удосконалення національного законодавства та його гармонізація до законодавства ЄС.

Передбачається, що запровадження прозорої дворівневої структури державної системи правової охорони інтелектуальної власності буде здійснюватися шляхом:

ліквідації ДСІВ;

створення національного органу інтелектуальної власності, який є державною організацією, що утворюється на базі державного підприємства "Український інститут інтелектуальної власності", належить до сфери управління Мінекономрозвитку та провадить некомерційну господарську діяльність. Фінансування діяльності зазначеного національного органу здійснюється за рахунок зборів та інших надходжень за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, а також оплати послуг, що надаються відповідно до законодавства;

удосконалення законодавства щодо механізму та порядку зарахування зборів за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, з урахуванням положень міжнародних договорів України;

ліквідації державного підприємства "Інтелзахист";

трансформації державної організації "Українське агентство з авторських та суміжних прав" у недержавну організацію колективного управління.

Нормативні акти міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, зареєстровані Міністерством юстиції України та інші:

1. Наказ Міністерства юстиції України від 10.06.2016 №1657/5

Про затвердження Порядку надання відомостей з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань

Наказом Міністерства юстиції України затверджено Порядок надання відомостей з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань та внесено зміни до деяких наказів Міністерства юстиції України.

Цей Порядок встановлює умови, підстави та процедуру надання відомостей з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, права та обов'язки суб'єктів, що є учасниками зазначеної процедури.

Зокрема, Порядком встановлено, що доступ державних органів, у тому числі судів, органів Національної поліції, органів прокуратури, органів Служби безпеки України, а також органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб до відомостей Єдиного державного реєстру забезпечується через портал електронних сервісів шляхом отримання витягу з Єдиного державного реєстру в електронній формі, а також до документів, що містяться в реєстраційній справі, в електронній формі.

Надання витягу з Єдиного державного реєстру здійснюється за допомогою програмних засобів ведення Єдиного державного реєстру шляхом його формування та розміщення на порталі електронних сервісів для доступу до нього користувача з метою перегляду, копіювання та друку.

Також цим наказом визнано такими, що втратили чинність: наказ Міністерства юстиції України від 31 липня 2013 року N 1556/5 "Про затвердження Положення про порядок доступу судів загальної юрисдикції до відомостей Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців" та наказ Міністерства юстиції України від 31 березня 2015 року N 466/5 "Про деякі питання надання відомостей з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців".

Наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування (опубліковано в Офіційному віснику України 17.06.2016).

2. Рішення Національного агентства з питань запобігання корупції від 10.06.2016 №2

Про початок роботи системи подання та оприлюднення декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування

Національним агентством з питань запобігання корупції прийнято рішення, яким визначено, що система подання та оприлюднення відповідно до Закону України "Про запобігання корупції" (далі - Закон) декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, розпочинає свою роботу в два етапи:

1) перший етап - з 00 годин 00 хвилин 15 серпня 2016 року для таких типів декларацій (повідомлень) та суб'єктів декларування:

щорічні декларації за 2015 рік службових осіб, які станом на 15 серпня 2016 року займають згідно зі статтею 50 Закону відповідальне та особливо відповідальне становище. Зазначені у цьому абзаці декларації подаються протягом 60 календарних днів з дати, визначеної у цьому абзаці;

декларації, передбачені абзацом першим частини другої статті 45 Закону (декларації осіб, які припиняють діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування), службових осіб, які 15 серпня 2016 року чи пізніше цієї дати припиняють діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, та станом на день такого припинення займають згідно зі статтею 50 Закону відповідальне та особливо відповідальне становище;

повідомлення про суттєві зміни в майновому стані суб'єкта декларування, передбачені частиною другою статті 52 Закону, службових осіб, які станом на

15 серпня 2016 року чи пізніше цієї дати займають згідно зі статтею 50 Закону відповідальне та особливо відповідальне становище;

2) другий етап - з 00 годин 00 хвилин 01 січня 2017 року для всіх інших суб'єктів декларування та декларацій (повідомлень), передбачених Законом.

Зазначені у пункті 1 цього рішення декларації (повідомлення) подаються згідно із Законом шляхом заповнення відповідних форм на офіційному веб-сайті Національного агентства з питань запобігання корупції з використанням програмних засобів Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування.

Декларації суб'єктів декларування, не зазначені в підпункті 1 пункту 1 цього рішення, подаються за формою та в порядку, встановленими Законом України "Про засади запобігання і протидії корупції", до 01 січня 2017 року.

Рішення набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

Рішення Конституційного Суду України

1. Рішення Конституційного Суду України

від 01.06.2016 №2-рп/2016

у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення третього речення частини першої статті 13 Закону України "Про психіатричну допомогу" (справа про судовий контроль за госпіталізацією недієздатних осіб до психіатричного закладу)

Конституційним Судом України прийнято рішення визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), положення третього речення частини першої статті 13 Закону України "Про психіатричну допомогу" від 22 лютого 2000 року N 1489-III з наступними змінами у взаємозв'язку з положенням частини другої цієї статті стосовно госпіталізації особи, визнаної у встановленому законом порядку недієздатною, до психіатричного закладу на прохання або за згодою її опікуна за рішенням лікаря-психіатра без судового контролю.

Також рекомендовано Верховній Раді України невідкладно привести положення законодавства України у сфері надання психіатричної допомоги у відповідність до цього рішення.

2. Рішення Конституційного Суду України

від 08.06.2016 №4-рп/2016

у справі за конституційними поданнями Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої, абзаців першого, другого, четвертого, шостого частини п'ятої статті 141 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" та положень пункту 5 розділу III "Прикінцеві положення" Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного

забезпечення" (справа про щомісячне довічне грошове утримання суддів у відставці)

Розглянувши справу, Конституційним Судом України прийнято рішення визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) положення:

- частини третьої статті 141 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" від 7 липня 2010 року N 2453-VI у редакції Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення" від 2 березня 2015 року N 213-VIII;

- абзаців першого, другого, третього, четвертого та першого, другого речень абзацу шостого частини п'ятої статті 141 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" від 7 липня 2010 року N 2453-VI у редакціях Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення" від 2 березня 2015 року N 213-VIII, Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 24 грудня 2015 року N 911-VIII;

- пункту 5 розділу III "Прикінцеві положення" Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення" від 2 березня 2015 року N 213-VIII в частині скасування з 1 червня 2015 року норм щодо призначення щомісячного довічного грошового утримання відповідно до Закону України "Про судоустрій і статус суддів".

Положення Закону України "Про судоустрій і статус суддів" від 7 липня 2010 року N 2453-VI у редакціях Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення" від 2 березня 2015 року N 213-VIII, Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 24 грудня 2015 року N 911-VIII та положення Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення" від 2 березня 2015 року N 213-VIII, визнані неконституційними, втрачають чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього рішення.